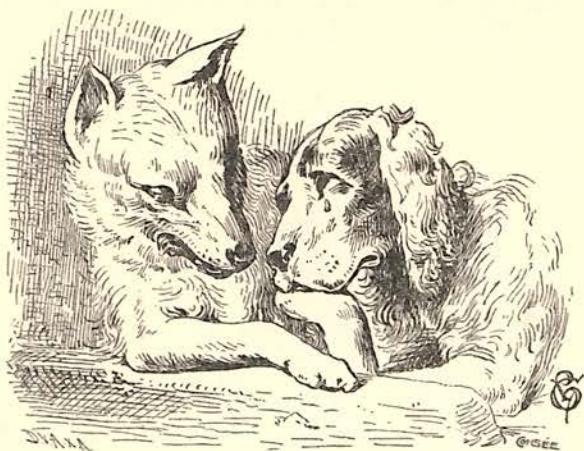

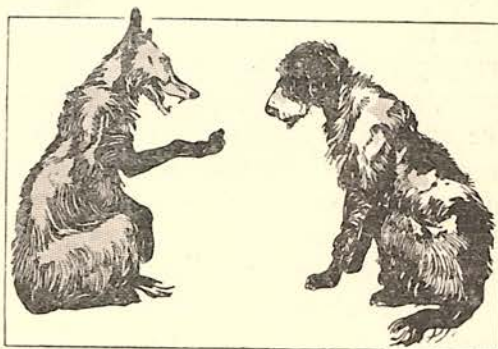
всѣхъ дѣтето. А шомъ азъ го пусна, ти ще го занесешъ на родителитѣ; тогава тѣ ще помислятъ, че ти си спасилъ дѣтето имъ и ще ти бждатъ толкова благодарни, че вече нѣма и да помислятъ да ти стѣрятъ зло. Напротивъ, тѣ наново ще те обикнатъ и всичко ще ти бжде добрѣ“.

Тоя планъ се понравилъ на Мурга и всичко било тъй изпълнено, както било намислено. — Бащата рипналъ и извикалъ страшно, когато видѣлъ, че влѣкъ грабналъ дѣтето му и го носи по полето; а кога стариятъ Мурго го донесълъ обратно, бащата се зарадвалъ прѣмно и започналъ да гладить вѣрното животно, приговаряйки: „Сега нито едно влакно твое нѣма да загине и ние ще те хранимъ до като си живѣе“. А на жена си рекълъ: „иди и веднага сварѣй за стария Мурго мека каша, — нея той нѣма да дѣвчи, и донеси моята постеля и покривка, ще му ги подаря за постилка“. Отъ това врѣме стариятъ Мурго живѣлъ тъй добрѣ, че по-добрѣ не би могълъ да желае. Наскоро му дошълъ на гости влѣкътъ и се зарадвалъ, че всичко тъй добрѣ станало, както мислили. „Ала, побратиме“, рекълъ влѣкътъ, „азъ мисля, че ти ще гледашъ прѣзъ прѣсти, ако азъ отвлѣка отъ хазяина ти нѣкоя тлѣста овчица. Сега и за менъ настанаха тежки години. — Аа, не, ти недѣй да се надѣвашъ на това“,

отговорилъ песѣтъ „азъ ще си остана вѣренъ на своя хазяинъ и нѣма да позволя това“. Влѣкътъ тогава рекълъ, че това било казано на шега, ала на вечерта крадишкомъ се примѣкналъ до кошарата и искалъ да измѣкне една овца. Но селенинѣтъ, комуто вѣрниятъ Мурго обадилъ какво крои влѣкътъ, причакалъ звѣра и добрѣ го погладилъ съ една цѣпеница по плешкитѣ. Влѣкътъ се спасилъ, ала, бѣгайки, се провикналъ: „чакай, ти, невѣрний другарю, ти ще ми заплатишъ скжпо за това!“

На утрото влѣкътъ изпратилъ при Мурга единъ глиганъ и му заповѣдалъ да доведе паса въ гората, да се разправятъ. Стариятъ Мурго не могълъ да си намѣри за свидѣтель друго, освѣнъ една котка, която била съ три крака само. Когато трѣгнали заедно отъ дома, котката започнала да се клатушка и криви насамъ-нататѣкъ, а отъ болки вирнала опашъ нагорѣ. Влѣкътъ и неговиятъ свидѣтель — глиганѣтъ, били вече на своитѣ мѣста; когато тѣ съгледали своя

противникъ, че се приближава къмъ тѣхъ, сторило имъ се, че той носи сабя съ себе си, тъй като вирнатата опашка на котката имъ се присторила на сабя; а пъкъ туй дѣто бѣдното животно се клатушкало на три крака, сторило имъ се, че то се навежда и събира камъни, за да ги хвърля послѣ по тѣхъ. И тъй се изплашили и двамата, че глиганѣтъ се скрилъ въ гората, а влѣкътъ се покачилъ на едно дърво. Кучето и котката